

Svatodušní neděle

J6,1-15

23.5.2021

Pozdrav:

Milost Pána našeho Jezu Krista a láska Boží se všechněmi vámi.

Introit:

Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.

Duši mou občerstvuje, vodí mne po steskách spravedlnosti pro jméno své.

Píseň: 5

Čtení: 2Kr4,38-44

Píseň: 321, 191

Kázání: J6,1-15

Spolu s Ježíšem a učedníky se nacházíme na druhém břehu. Tak jako lid Izraelský přešel suchou nohou na druhý břeh do Boží svobody, i my jsme s Ježíšem ve křtu vstoupili na druhý břeh.

Všimneme si toho, že se Ježíš na hoře posadil, jako král? Vyznáme, že je králem království Božího nikoli z tohoto světa? Ježíš se tedy chopil moci. Nehledí na sebe, nehledí jenom na ty vyvolené. Nehledá, jak by se ve své roli pěkně zabydlel. *Pozdvihl oči Ježíš a viděv, že zástup velký jde k němu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?* Všudypřítomné zástupy čekající na svého vojevůdce. Všudypřítomné zástupy čekající na příkazy, možná jsou ochotni za Boží království i vytasit meč.

Ježíš tyto zástupy nepřehlíží. Jeho oči jsou obrácené k těmto zástupům, které tuší v tomto muži něco výjimečného. Viděli jeho uzdravování, viděli jeho znamení. Potvrdí Ježíš těmto zástupům svůj královský nárok, nebo se jej zřekne?

Možná, že Ježíš vidí přihotovený zástup lidí jít s ním, třeba až na kraj světa, ale než vyrazí, než se rozejdou, než na sebe vezmou úlohu občana Božího království, je třeba se najíst. Je třeba se posilnit. Je třeba spolu stolovat a tím utvrdit víru v Boha.

Paradoxem těch, kteří se zdaleka táhnou za Ježíšem z Galileje a možná i z Judska a Dekapole je to, že vůbec nepomysleli, že cesta do Božího království je dlouhá, že cesta s Ježíšem člověka vyhladoví. Kde nakrmit zástupy, kde nakrmit církve, jak ji finančně zabezpečit? Kolik denárů bude stačit, aby se zástupy nasytily? Kolik prostředků bude stačit, abychom se nasytili my?

Zatím jsem mluvila jenom o místě, kde se s Ježíšem nacházíme. Nyní si něco povíme o času. Je čas před velikonocemi. Je čas růstu zelené trávy. Je čas obnovy země, která po deštích vydá šťavnatou travu. Je čas k jedení, i když zástupy možná hledají něco jiného.

Jestliť mládeneček jeden zde, kterýž má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale coť jest to mezi tak mnohé? Mládeneček-chlapec, který možná přemýšlel o tom, co bude dál, až dostane hlad. Možná to měl připravené pro svou potřebu. Možná pro svého mistra a jeho učedníky. Možná, když si ty chleby a rybičky připravoval, ani nemyslel na to, že je sní sám.

Řekl Ježíš: „Ať se všichni posadí!“ Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Král a Syn Boží, jak v předešlých kapitolách vyznal Natanael, sedí. Sedí na hoře jako král. Je králem, který chce se svým lidem sdílet jedení. Není čas boje, není čas burcování zástupů. Je čas sycení, kde všichni usedají spolu. Usedají, aby se podělili o to málo, co se nalezlo mezi nimi. Můžeme říci solidarita, tak jako tenkrát na poušti, když všichni hleděli, aby nikdo neměl nadbytek a jiný zas nedostatek.

Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. A tak se hoduje. Sám Král králů a Pán pánů rozděljuje pokrm. Sám král králů se stává služebníkem všech, když láme chléb a sytí nás.

Všimněme si ještě jedné podstatné věci. O lidech rozsazených v trávě se nepíše, že jedí, ale že jsou nasyceni. To je to podstatné, co tento příběh říká. Jedení v přítomnosti Ježíše, jako krále podle svědka Jana, není osamoceným stolováním. Není ani sobeckým urváním si co můžu. Stolování s králem králů je sycení, které závisí na společenství, solidaritě, přijetí, a hlavně na pozvání toho, který nás vyzývá, abychom se posilnili na dalekou cestu. Cesta do Božího království je totiž namáhavá a trvá dlouho.

A když byli nasyceni, řekl učedníkům svým: Sběrte ty drobtý, kteříž zůstali, ať nezhynou. I sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů z pěti chlebů ječných, kteříž pozůstali po těch, jenž jedli. (Přesněji kraličtí.) I to, co dostáváme z Boží milosti, nám mnohdy padá od úst. I to, co zbývá z Boží milosti, nedovedeme posbírat, aby nezhynuli. Kdo má nezhynout, o tom Ježíš mlčí. Jsou to ti mimo zástup, kteří se ještě neodvážili vstoupit do zástupu a kruhu učedníků kolem Ježíše, nebo je to těch dvanáct, tedy celý Izrael, celá církev? Nevím, ale věřím, že Ježíšovi jde především o to, aby se nepoztráceli ti, kteří patřili k lidu Božímu, kteří se cestou do zaslíbené země poztráceli, které jsme možná cestou do Božího království nechali lačné stát někde na okraji jejich vyprahlosti.

Na začátku jsem řekla, že Ježíš se usadil, sedí jako král. Nyní náš příběh končí a sám Ježíš nechce, aby jej lidé chytili a prohlásili za krále. Ano, zmocnit se Ježíše, jeho slov. Zmocnit se jeho úřadu. Zmocnit se všeho, co tvoří Boží lid, a na vrchol posadit krále, kterého jsme možná zvolili v demokratických volbách. To ne my jsme zvolili krále. To on zvolil nás, abychom byli jeho. To on nás sytí a zve k jednomu stolu. Nuž pojďme; a kdož lační, bude nasycen.

Amen.

Píseň: 682

Večeře Páně